

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/105/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115211871
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:7115211871.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Janky Richterovej a JUDr. Milana Chalupku, v spore žalobcu: Nezávislé odbory železničiarov - NOŽ, IČO: 42 248 515, so sídlom v Trebišove, ČSA 1782/2, proti žalovanému: Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s., IČO: 35 914 921, so sídlom v Bratislave, Drieňová 24, zast. JUDr. Petrom Pandym, advokátom v Kráľovskom Chlmci, L. Kossutha 99, o zaplatenie 2.300 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 26.októbra 2016 č.k. 13C/396/2015-161 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1/Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatenia sumy 2.300 eur s príslušenstvom, súčasne rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že tento priznal žalovanému v plnom rozsahu.

2/Žalobca žalobu odôvodnil tým, že ako odborová organizácia sa so žalovaným ako zamestnávateľom v apríli 2013 dohodli na realizácii akcií zameraných na regeneráciu pracovnej sily, ktoré mali byť hrazené zo sociálneho fondu zamestnávateľa podľa vtedy platnej kolektívnej zmluvy. Akcie boli plánované pre zamestnancov regiónu Košice a Čierna nad Tisou. Následne v dňoch 21.5.2013, 4.6.2013 a 10.6.2013 požiadal žalobca žalovaného o peňažný príspevok pre zamestnancov, čo bolo príslušnými pracovníkmi schválené. Po usporiadaní vystavil žalovanému faktúry so skutočnými nákladmi, ktoré však žalovaný nepreplatil. Žalovaný odmietol príspevky vyplatiť z dôvodu, že akcie boli len fingované a neuskutočnili sa. Podľa názoru žalobcu žalovaný odmietol uhradiť vystavené faktúry z dôvodu, že žalobca sa viackrát sťažoval na riaditeľa odboru ľudských zdrojov P. G. X. a poukazoval na diskrimináciu žalobcu voči ostatným organizáciám pôsobiacich u žalovaného. Tento riaditeľ dáva rozhodujúci súhlas na preplatenie faktúr a dokonca svojim podriadeným pracovníkom prikázal nepreberať od žalobcu faktúry, aby tak znemožnil ich preplatenie. Na realizáciu uvedených akcií čerpal žalobca úver.

3/Žalovaný v stanovisku k žalobe zdôraznil, že v tomto prípade sa jedná o plnenie z konsenzuálneho kontraktu - vzťahu medzi odborovou organizáciou a zamestnávateľom, pričom jeho podmienky sú upravené Podnikovou kolektívnou zmluvou a dokumentmi, na plnenie ktorých sa strany zaviazali. Podľa čl. 48 Podnikovej kolektívnej zmluvy na rok 2013 postup pri predkladaní návrhov na poskytnutie príspevkov so sociálneho fondu je upravený v Usmernení pre tvorbu a čerpanie sociálneho fondu. V čl. I Usmernenia sa uvádza, že žalovaný postupuje pri poskytovaní príspevkov zo sociálneho fondu podľa zákona o dani z príjmov. Podľa čl. III bod 3.7 Usmernenia je žiadateľ povinný po ukončení akcie predložiť faktúru, ktorá okrem iného musí obsahovať meno a priezvisko, osobné číslo zamestnanca, teda zamestnanca na regeneráciu ktorého sa príspevok zo sociálneho fondu poskytuje. Spomínaných

akcií sa zúčastnili aj zamestnanci F. B. Y. F. L., ktorí boli v tejto dobe práceneschopní a boli povinní dodržiavať liečebný režim. Ďalší zamestnanec F. B. sa akcie nezúčastnil, čo sám potvrdil. Znamená to, že žalobca dohodnuté podmienky nedodržiaval. Poukázal tiež na čl. IV bod 4.1. Usmernenia a to v kontexte toho, že z faktúry predloženej žalobcom nie je možné zistiť, či bola resp. nebola splnená podmienka na postup podľa zákona 595/2003 Z.z. o dani z príjmov t.j. sa jedná o daňovo neuznateľný doklad. Okrem toho predloženej faktúry majú aj ďalšie nedostatky. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že ho žalovaný nijako nekontaktoval a nekomunikoval s ním.

4/Po oboznámení sa s obsahom listinných dôkazov, výpovede žalobcu ako aj svedkov, súd primárne prihliadol na obsah Podnikovej kolektívnej zmluvy a Usmernenia, ktoré predstavovali vo svojej podstate jediné písomnú úpravu rozhodujúcich vzťahov medzi sporovými stranami. Taktiež súd pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku vychádzal z viacerých teoretickoprávnych východísk a to najmä z povinnosti sporovej strany uniesť dôkazné bremeno v civilnom sporovom konaní, ovládanom princípom kontradiktórnosti, ako aj povinnosťou zmluvnej strany rešpektovať a riadiť sa ustanoveniami riadne dojednané a teda platnej a účinnej zmluvy.

5/Súd v prvom rade prihliadol na nesporne existujúcu povinnosť žalovaného ako zamestnávateľa vytvárať sociálny fond, dojednávať so zástupcami zamestnancov spôsob jeho použitia a prostredníctvom neho uspokojovať nároky zamestnancov v rámci ich sociálneho zabezpečenia. Je povinnosťou zamestnávateľa realizovať sociálnu politiku na pracovisku tak, aby v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania poskytoval svojim zamestnancom primerané príspevky zo sociálneho fondu. Na druhej strane však nemožno ignorovať ani povinnosť zamestnancov, v tomto prípade zastúpených odborovou organizáciou - žalobcom, rešpektovať stanovené postupy pri uplatňovaní si vyplatenia príspevkov zo sociálneho fondu, tieto plniť a riadiť sa nimi. Súd uviedol, že konkretizovanie a následné dodržiavanie dohodnutých postupov v prípade poskytovania príspevkov zo sociálneho fondu nie je samoučelné. Práve naopak umožňuje následne zamestnávateľovi ako aj zástupcovi zamestnancov kontrolovať postupy druhej strany z hľadiska transparentnosti a plnenia ostatných zákonných povinností, vyplývajúcich s iných právnych predpisov.

6/Ďalším právnym východiskom, z ktorého súd vychádzal, bola povinnosť strany v civilnom sporovom konaní osvedčiť svoje tvrdenia predložením relevantných dôkazov. Znamená to, že v sporovom konaní je vždy povinnosťou sporovej strany uniesť dôkazné bremeno. V prípade, že sa jej to nepodarí, súd nemôže poskytnúť ochranu uplatňovaným národom. Aj v tomto konaní, ovládanom už spomínaným princípom kontradiktórnosti, bolo preto výlučne na sporových stranách, aké návrhy na vykonanie dokazovania súdu prednesú a aké skutkové okolnosti súd z vykonaného dokazovania následne ustáli. Je nutné dodať, že v tomto prípade sa súd (aj vzhľadom na rozdielnosť tvrdení sporových strán i svedkov) pridržiaval zásady vyhodnocovania dôkazov nielen každého osve, ale aj vo vzájomnom kontexte, pričom v konaní priznal úspech tej sporovej strane, ktorá v rámci prostriedkov procesného útoku, resp. procesnej obrany bola presvedčivejšia a ktorej tvrdeniam zodpovedal obsah viacerých vykonaných dôkazov.

7/Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca ako odborová organizácia reálne zorganizoval dve akcie pre zamestnancov žalovaného a to dňa 23.5.2013 akciu Turnaj o pohár 1.mája a dňa 15.6.2013 akciu Regionálne športové hry a MDD 2013. Skutočnosť, že tieto akcie aj reálne prebehli súd ustálil z priloženej fotodokumentácie, ktorá bola súčasťou článku v Informačnom mesačníku NOŽ. Okrem toho, žalovaný svoje tvrdenie, že k realizácii týchto akcií nedošlo, ničím nepreukázal a v podstate jeho obrana v tejto otázke zostala len v rovine neosvedčených tvrdení. Súd ďalej vychádzal z toho, že naopak žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať viacero svojich tvrdení, ktoré po obsahovej stránke predstavovali nosné piliere jeho procesného útoku. V prvom rade súd neuveril jeho tvrdeniu, že vyššie uvedené akcie boli reálne zo strany zamestnávateľa schválené už v apríli 2013. Hoci v konaní nebolo sporné, že tieto akcie predstavovali súčasť plánu akcií v zmysle čl. 47 písm. c) Kolektívnej podnikovej zmluvy (ďalej len "KPZ"), ako už zo samotného obsahu tohto zmluvného dojednania vyplýva, jednalo sa iba o plán akcií. Zo žiadneho zmluvného dojednania nevyplýva, že ich zahrnutie do plánu by znamenalo automatické odsúhlasenie ich realizácie zo strany zamestnávateľa, nehovoriac o vzniku záväzku na ich preplatenie v plnom rozsahu, v akom si ich následne organizátor uplatní. Tvrdenie žalobcu o opaku je podľa názoru súdu tendenčné, kedy ani z obsahu KPZ a Usmernenia, ani z postojov, ktoré pri riešení tohto problému zaujímal žalovaný, si nemohol žalobca dôvodne vyvodiť tento záver. Akúkoľvek prípadnú ústnu dohodu medzi ním a príslušnými zástupcami zamestnávateľa nepreukázal. Preto hoci návrhy akcií pre rok 2013 z apríla 2013 boli zamestnávateľom prevzaté a ich prevzatie bolo ním podpísané, nemožno tento úkon hodnotiť ako prejav vôle smerujúci k ich automatickému schváleniu a vyplateniu, bez ohľadu na preukázanie výšky skutočných výdavkov s nimi spojenými. Žalobcovi sa tiež v konaní nepodarilo preukázať to, že omeškanie s vystavením následných žiadostí o peňažný príspevok zo dňa 21.5.2013, 4.6.2013 a 10.6.2013 (vystavených a uplatnených až po konaní akcií, resp. niekoľko dní pred

ich realizáciou, čo bolo v rozpore s obsahom Usmernenia), nedostatky vo vystavovaných faktúrach ako aj dodávateľských faktúrach by boli spôsobené konaním žalovaného. Túto skutočnosť nepotvrdil ani jeden zo svedkov a obsah predložených listinných dôkazov sa týkal už až skutkových okolností po ich vystavení.

8/Súd pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku musel vychádzať z obsahu zmluvných dojednaní KPZ, týkajúcich sa poskytovania plnení so sociálneho fondu, ako aj platného a účinného Usmernenia. Týmito boli totižto obe sporové strany v rozhodnej dobe viazané, postup v nich deklarovaný boli povinné dodržiavať, pričom sám žalobca na dotaz súdu potvrdil, že z ich obsahom bol v rozhodnej dobe oboznámený. Je zrejmé, že uzavretá KPZ jednoznačne odkazovala na Usmernenie pre tvorbu a čerpanie sociálneho fondu a to práve v otázke postupu a predkladania návrhov na poskytnutie príspevkov zo sociálneho fondu (čl. 48). Usmernenie v tomto kontexte jednoznačne uvádzalo, že plnenie sa poskytuje na základe žiadosti prostredníctvom objednávky, ktorú vystavuje O8 (v tomto prípade v zmysle zhodného tvrdenia sporových strán sekcia logistiky) na základe požiadavky na objednávku pre službu (čl 3.7, prvá odrážka). V tomto článku bolo vyslovene uvedené, že žiadosť o čerpanie prostriedkov na regeneráciu pracovnej sily zo sociálneho fondu je potrebné doručiť sekcii personálnych služieb minimálne tri týždne pred konaním akcie (toto bolo v dojednaní zvlášť zdôraznené použitím hrubého písma textu). Súd v tejto súvislosti dodal, že nikde v obsahu Usmernenia ani KPZ nebola dojednaná výnimka z tohto postupu. Možno preto jednoznačne ustáliť, že povinnosťou organizátora akcie, teda odborovej organizácie (zmluvnej strany KPZ) bolo dodržať tento časový interval, resp. ho neprekročiť. Okrem toho Usmernenie vyslovene ustanovovalo organizátorovi akcie povinnosť pred akciou predložiť zálohovú faktúru, resp. po ukončení akcie predložiť faktúru v 2 vyhotoveniach. Zároveň presne stanovoval, čo daná faktúra musí obsahovať (okrem iného to mala byť ako príloha aj menný zoznam zamestnancov s uvedením ich osobného čísla, mena priezviska, čiastky na zdanenie, podpisu zamestnanca). Taktiež Usmernenie obsahovalo aj špecifikáciu prípadu, kedy by faktúra obsahovala preplatenie ceny alebo výhry v hodnote do 166,-Eur na zamestnanca, ktorá nepodlieha dani z príjmu. V takomto prípade musela faktúra obsahovať zoznam výhercov. Znamená to, že v prípade fakturácie zo strany organizátora, bolo nutné predložiť aj presný zoznam zamestnancov a v prípade cien a výhier, tieto priradiť k jednotlivým výhercom. Súd mal za to, že ak tento postup organizátor nedodržel, možno ustáliť porušenie postupov, ku ktorých dodržiavaniu sa ako zmluvná strana zaviazal. Súd v tejto súvislosti dodal, že povinnosť dodržať tento postup vyplývala aj z iných listinných dôkazov, a to najmä stanoviska odboru kontroly, inšpekcie a ochrany zo dňa 14.10.2013, vyjadrenia odboru riadenia ľudských zdrojov k žiadosti o informácie k súdному sporu NOŽ (č.l. 136, 137 spisu). Súd v tejto súvislosti poukázal aj na výpoveď F. L., ktorá ako vedúca pracoviska personálnych služieb pre oblasť Čierna nad Tisou, potvrdila nutnosť postupu uvedeného v Usmernení (zachovanie lehoty, nemožnosť vystavenia požiadavky na objednávku v prípade jej nedodržania, špecifikáciu jednotlivých položiek sumy vo vystavenej faktúre). Obdobne sa vyjadril aj svedok S.Č., ktorý v prvom rade zdôraznil nutnosť vo faktúrach konkretizovať jednotlivé položky, nakoľko suma sa vždy musela rozpisovať na jednotlivých zamestnancov a následne podliehala zdaneniu. Súd nemohol opomenúť vyhodnotiť ani svedeckú výpoveď svedka M.. Ten naopak tvrdil, že poskytovanie príspevkov nepodliehalo striktno a bigotne postupu určenému v Usmernení, že pri poskytovaní prostriedkov boli benevolentní. Nevidel problém v tomto prípade zadať objednávku do systému, nakoľko mal za to, že podpísanie samotnej žiadosti je potvrdením o možnosti čerpania príspevku. Vychádzajúc z kontextu vyššie špecifikovaných listinných dôkazov a svedeckých výpovedí, zostala výpoveď svedka M. vo svojom obsahu jedinou, ktorá čiastočne potvrdzovala tvrdenia žalobcu v konaní. Ako už ale súd naznačil v rámci svojho odôvodnenia, v prípade civilného sporového konania ak svedecká výpoveď zostane v rozsahu vykonaného dokazovania vo svojom obsahu jediným dôkazom osvedčujúcim tvrdenia strany, pričom nenachádza oporu v iných dôkazoch, s týmito nie je v kontexte, alebo im vyslovene odporuje, súd nemôže priznať úspech strane, ktorá zakladá dôvodnosť svojho tvrdenia na tomto jedinom dôkaze. Z tohto dôvodu sa súd priklonil k tvrdeniu žalovaného, ktorý počas celého konania zdôrazňoval potrebu dodržiavania postupu špecifikovaného v KPZ a Usmernení.

9/Okrem vyššie uvedeného v prospech žalovaného súd vyhodnotil aj ďalšie dôkazy, ktoré osvedčujú jeho snahu o následnú komunikáciu so žalobcom v otázke nápravy väd jednotlivých faktúr a doplnenia potrebných podkladov osvedčujúcich výšku uplatnených súm. Svedčí o tom minimálne list pani L. z 24.6.2013, ako aj list zamestnávateľa zo dňa 14.10.2013. V tejto súvislosti je nutné dodať, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že by boli zamestnanci žalovaného nejakým spôsobom ovplyvňovaní zo strany p. X., resp. že by práve táto osoba nejakým spôsobom zasahovala do priebehu uplatňovania a rozhodovania o vyplácaní uplatnených príspevkov. Nenavrhol vykonať v tejto otázke súdu žiadne dôkazy. Okrem toho súd nevidel skutkové prepojenie medzi údajným osobným sporom štatutárneho zástupcu

žalobcu a p. X. a predmetom tohto konania. Z tohto dôvodu preto nepovažoval za potrebné sa zaoberať tvrdeniami (rovnako neosvedčenými) o údajnej diskriminácii žalobcu.

10/Dalším dôvodom nemožnosti vyhovenia žalobe je i to, že aj keby bolo možné opomenúť a neprihliadnuť na nedodržanie písomne stanoveného postupu pri uplatňovaní príspevkov na regeneráciu pracovnej sily v Usmernení a KPZ, súdu vyvstali ďalšie skutočnosti, vyvolávajúce pochybnosti o dôvodnosti výšky uplatneného nároku. Tieto súvisia najmä s obsahom faktúr vystavených žalobcom ale aj dodávateľských faktúr Občianskeho združenia SMEČ. V prvom rade je nutné vychádzať zo záveru, že pre každého zamestnanca znamená poskytnutie plnenia z prostriedkov sociálneho fondu príjem, ktorý podlieha dani z príjmu, tak ako to vyplýva z vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 5 ods. 1 písm. f) zákona o dani z príjmu. Preto súd považoval požiadavku zamestnávateľa na presné a neskreslené vymedzenie počtu konkrétnych zamestnancov zúčastnených na daných akciách za dôvodnú. Zamestnávateľ musí mať prehľad o poskytnutí takéhoto plnenia práve preto, aby následne mohol dodržať povinnosť zdaní tieto príjmy konkrétnemu subjektu v takej výške a spôsobom, ako to predpokladá zákon. Rovnako bola zo strany zamestnávateľa dôvodná aj požiadavka na vymedzenie jednotlivých položiek fakturovaných súm, najmä vzhľadom k tomu, že niektoré fakturované položky za určitých podmienok sú od dane oslobodené (či už dary do určitej hodnoty, alebo prenajaté športových priestorov od zamestnávateľa). Žalobcom predložené a ním vystavené faktúry neobsahovali konkretizáciu týchto položiek (hoci to vyžadovalo priamo písomné Usmernenie). Taktiež obsah samotných dodávateľských faktúr (Občianskeho združenia SMEČ), založených do spisu vzbudzuje minimálne pochybnosti o dôvodnosti výšky fakturovaných súm. Ako príklad uviedol, že dodávateľské faktúry č. XXXXXX Y. XXXXXX neobsahujú datovanie akcie, ku ktorej mali byť prenajaté športové priestory. Okrem toho žalobca nepredložil iné dokumenty, ktoré by reálne osvedčili prenajaté priestory zo strany tohto občianskeho združenia, či už nájomnú zmluvu, alebo iný listinný dôkaz osvedčujúci právo tohto združenia nakladať s priestormi ako prenajímateľ. Okrem toho nie je ani zrejmé, o aké konkrétne priestory sa jedná, pretože sú označené vo faktúre len všeobecným názvom. Taktiež nie je zrejmé, z akého dôvodu sú na týchto faktúrach rovnaké predmety fakturácie. Nerozlíšené predmety fakturácie (tzn. že sú fakturované identické plnenia) sa nachádzajú aj na dodávateľských faktúrach č. XXXXX Y. XXXXXX. Nehovoriac o tom, že taktiež neobsahujú vyššie vymedzené špecifikácie a položky. Okrem toho na faktúre č. XXXXXX je len rukou prepísaný dátum údajnej akcie. Skutočnosť, že žalobca k týmto faktúram nepredložil aj iné listinné dôkazy, položky v nich žiadnym spôsobom nešpecifikoval, znemožnil žalovanému uskutočniť kontrolu týchto faktúr a vyvodiť z nich vznik svojich odvodových daňových povinností. Okrem toho pochybnosti vzbudzuje aj fakt, že na akciách sa zúčastnili zamestnanci, ktorí boli preukázateľne v čase ich konania práceneschopní a ako takým im bola vyplácaná náhrada mzdy. Taktiež v súvislosti s týmto faktom nemožno považovať konanie zamestnávateľa, ktorý odmietol vyplatiť žalobcom vystavené faktúry, ako nedôvodné. Preto aj v prípade vystavenia, resp. zadania jednej požiadavky na objednávku služieb na sumu 250,-Eur zo strany p. M. (ten súdu v rámci svedeckej výpovede tvrdil, že zadal aj požiadavku na sumu 1500,-Eur, avšak listinným dôkazom osvedčujúcim túto skutočnosť súd nedisponoval), považoval súd následný postup žalovaného, ktorý nevyplatil žalobcovi vystavené faktúry, za dôvodný.

11/Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd ustálil, že žalobca pri uplatňovaní si preplatenia príspevku na regeneráciu pracovnej sily porušil viacero svojich povinností, ktoré v konečnom dôsledku viedli k nepreskúmateľnosti dôvodnosti vynaloženia finančných prostriedkov na realizáciu sporných akcií a najmä k nemožnosti overenia ich skutočného vynaloženia. Na to, aby súd v konaní zaviazal žalovaného na určité plnenie, musí mať preukázanú nielen existenciu právneho titulu plnenia, ale aj to, že uplatňovaná výška je odrazom (v tomto prípade) skutočne vynaložených finančných prostriedkov. Hoci žalobca ako zástupca zamestnancov má nepochybne nárok na poskytnutie príspevku, v konaní sa mu nepodarilo osvedčiť, že dodržal postup pri jeho uplatnení, čím znemožnil žalovanému preskúmanie nielen dôvodnosti jeho uplatnenia, ale aj danosti a osvedčenosti výšky. Žalovaný taktiež nemohol z predložených faktúr a dokladov zo strany žalobcu definovať rozsah svojej zákonnej odvodovej povinnosti. Hoci v konaní nepochybne vyvstalo, že zamestnanci žalovaného, sami zodpovední za poskytovanie plnenia zo sociálneho fondu, si vykladajú ustanovenia KPZ a Usmernenia rôzne a pri výkone svojich právomocí používali rôzne postupy, nemožno podľa názoru súdu opomenúť dodržiavanie minimálne obsahu písomnej kolektívnej zmluvy a na ňu nadväzujúceho Usmernenia. Práve tieto dva dokumenty stanovovali rámec postupu tak žalobcu ako aj žalovaného. Nakoľko tento žalobca nesplnil a taktiež neosvedčil dôvodnosť fakturovaných súm, jeho nárok na zaplatenie žalovanej istiny daný nie je. Súd ešte dodal, že aj samotný zákon predpokladá, že konkrétny spôsob čerpania a uplatňovania nárokov na poskytovanie príspevkov zo sociálneho fondu bude upravený kolektívnou zmluvou. Zároveň nemožno opomenúť, že čerpanie a následné poskytovanie plnení zo sociálneho fondu musí byť

vždy skontrolovateľné, aby zostala zachovaná aj zásada rovnakého zaobchádzania. Ak tomu tak v konkrétnom prípade nie je, nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať poskytovanie čo do danosti a výšky neoveriteľného plnenia zo sociálneho fondu, navyše uplatneného oneskorene a v rozpore s písomnými zásadami, prijatými vo vnútornom predpise.

12/O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods.1 CSP a plne úspešnému žalovanému v zmysle § 262 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13/Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca namietajúc nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ako i skutočnosť, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že počas celej prípravy akcií žalobca komunikoval s pracovníkmi žalovaného, zo strany žalovaného neboli žiadne výhrady a preto žalobca považoval akcie za schválené. S akciami takéhoto charakteru začal až žalobca ako novovzniknutá odborová organizácia, z toho vznikali problémy pri fakturovaní, evidovaní účastí jednotlivých zamestnancov. Preto ani nemohli byť žiadosti doručené tri týždne pred konaním akcií, všetko sa riešilo za pochodu a ústne medzi vedúcimi pracovníkmi. Pokiaľ vznikli nejaké chyby či nezrovnalosti, tieto pramenili v nedostatočnom usmernení v kolektívnej zmluve a v smernici. Poukázal rovnako na osobné spory medzi štatutárom žalobcu a riaditeľom odboru ľudských zdrojov P. X., ktorý dáva rozhodujúci súhlas na preplatenie akcií. Žalobca žalovanému predložil všetky podklady na preplatenie, dokonca v širšom rozsahu ako vyplýva z usmernenia. Skutočnú príčinu nepreplatenia faktúr videl žalobca v tom, že sa viackrát sťažoval na riaditeľa odboru žalovaného P. X., od ktorého rozhodnutia závisí preplatenie faktúr. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie bral do úvahy iba dôkazy v prospech žalovaného, neprihliadol na to, že akcie sa naozaj uskutočnili, žalobcovi vznikla škoda z dôvodu, že žalovaný ho uviedol do omylu, keďže v danom čase nebola riadne vypracovaná smernica resp. usmernenie, kompetentní vedúci zamestnanci si predpisy vysvetľovali každý po svojom. Upozornil na rozdielnosť výpovedí P. L. Y. G.. S., ktorí sú priamymi podriadenými riaditeľa X., ich výpoveď bola ovplyvnená strachom zo straty zamestnania. Súdu prvej inštancie vyčítal, že rozsudkom odobril diskrimináciu žalovaného voči žalobcovi, keď všetkým ostatným odborovým organizáciám pôsobiacim u žalovaného boli faktúry preplatené. Ohľadne daňových poplatkov mal žalobca za to, že tieto akcie boli oslobodené od dane, žalobca nie je platcom DPH. Pokiaľ došlo k nejakým nezrovnalostiam, toto pramenilo v nedostatočne vypracovanej smernici, ktorá riadne neurčovala postupy v tejto veci. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel, prípadne rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

14/Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov považoval napadnutý rozsudok za správny. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obe strany boli v rozhodnom čase viazané obsahom zmluvných dojednaní KPZ, respektíve Usmernenia, s ktorými boli obe strany oboznámené, napriek tomu došlo zo strany žalobcu k porušeniu postupov, k dodržiavaniu ktorých sa ako zmluvná strana zaviazal. Faktúry vystavené žalobcom boli rovnako v rozpore s vyššie uvedenými predpismi, tiež s požiadavkou transparentnosti a preskúmateľnosti, navyše zakladali prekážku riadneho plnenia daňových povinností žalovaným. Navrhol preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť.

15/Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného považoval za nespochybniteľné, že akcie tak, ako boli so žalovaným dohodnuté, sa uskutočnili, žalobca preinvestoval na tieto svoje financie. Ak by skôr žiadosti jednotliví vedúci zamestnanci žalovaného neodsúhlasili, tieto akcie by žalobca nerealizoval. Žalobca nemôže ako dodávateľ doplácať na to, že žalovaný nemal v rozhodnej dobe riadne vypracovanú smernicu, ktorá by určovala presne postupy v obdobných veciach. To, že strany tieto striktné nedodržiavali, nakoľko neboli jednoznačne upravené v smernici ani kolektívnej zmluve, vyplynulo z výpovede svedka PhDr. M.. Navrhol preto odvolaniu vyhovieť.

16/Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov v ňom vymedzených (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

17/Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné a náležité zistenie skutkového stavu, svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 ods. 1 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite a dostatočne odôvodnil. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Žalobca v odvolaní iba opakuje skutočnosti, ktoré uvádzal už v konaní pred prvoinštančným súdom a ktoré tento súd dostatočne zohľadnil pri rozhodovaní o veci samej. Opakované námietky žalobcu, s ktorými sa súd prvej inštancie dostatočne vypořiadal, nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Zhodne s názorom

žalovaného má i odvolací súd za to, že v konaní bolo dostatočne preukázané, že obe strany boli v rozhodnom čase viazané obsahom zmluvných dojednaní KPZ, resp. Usmernenia, s ktorými boli obe strany oboznámené, napriek tomu došlo zo strany žalobcu k porušeniu postupov, k dodržiavaniu ktorých sa ako zmluvná strana zaviazal. Tiež faktúry vystavené žalobcom boli v rozpore s vyššie uvedenými predpismi, ako aj s požiadavkou transparentnosti a preskúmateľnosti, navyše zakladali prekážku riadneho plnenia daňových povinností žalovaným.

18/Z vyššie uvedených dôvodov potom odvolaciemu súdu neostalo než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP z hľadiska jeho vecnej správnosti, stotožňujúc sa celkom s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

19/Odvolací súd žalovanému, ktorý v odvolacom konaní dosiahol plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

20/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).